מאי לאתויי נשים וכדר' יהושע בן לוי ¢דאמר

ר' יהושע בן לוי "נשים חייבות במקרא מגילה

שאף הן היו באותו הנם הכל חייבין בזימוז

לאתויי מאי לאתויי נשים ועבדים ידתניא

נשים מזמנות לעצמן ועבדים מזמנין לעצמן -

יהכל מצמרפין לזימון לאתויי מאי לאתויי

קמו היודע למי מברכין דאמר רב נחמן

סיודע למי מברכין ימומנין עליו הכל 6

מטמאיז בזיבה לאתויי מאי לאתויי תינוק בז

יומָו יוֹדתניא איש מה ת"ל יאיש איש

סילרבות תינוק בן פן יום אחד שמטמא בזיבה

דברי רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של רבי

יוחנן בן ברוקה אומר אינו צריך הרי הוא אומר

יוהוב את זובו לוכר ולנקבה לוכר כל שהוא

זכר בין קטן בין גדול לנקבה כל שהיא נקבה

בין קטנה בין גדולה אם כן מה תלמוד לומר

איש איש •דברה תורה כלשון בני אדם הכל

משמאין בשמא מת לאתויי מאי לאתויי

יממא אשר יממא הקמן סלקא דעתך אמינא איש אשר יממא

ולא יתחמא איש אין קמן לא קמ"ל ועל

הנפשות אשר היו שם אלא איש למעומי מאי

למעומי קמן מכרת יהכל מממאין בנגעים

לאתויי מאי לאתויי יקטן סד"א זאיש צרוע

כתיב איש אין קמן לא קמ"ל יואימא הכי גמי

יאדם כי יהיה בעור בשרו גו מכל מקום ואלא

יח א מיי׳ פ״א מהלכות מגילה הלכה א טור ש"ע א"ח סימן מרפט סעיף א:

הלכה ז קמג עשין כז טוש"ע א"ח סי׳ קלט סעיף ו:

מ"ח פיי קנט סעיף ו: ב ג מייי שם טוש"ע שם סעי י: בא ד מיי פ"ג מיה' מסוסרי כפרה הל' ו: בב ה מייי פ"א מהל' טומאת מת הל' יד: בג ו מיי׳ פ״ט מהל׳ טומאת

לרעת הלכה א: לרעת הלכה א: בד ז מיי שם פ"י הלכה ח: בה ח ט מיי שם פ"ע הלכה ב: בו י מיי׳ פ״ו מהלכות פרה אדומה הלכה ב:

בז כ ל מיי׳ שם פ״י הלכה ו:

י"ד סימן ב סעיף ז ח: ם ומיי׳ פי״ג מהל׳ אישות הל׳ יט טוש"ע אה"ע סי עה סעי ג דן:

מוסף רש"י

שאף הז היו באותו הנם. שפף שאף הן היו באותו הגם. סקף על השמיד להרוג על השים גזר המן להשמיד להרוג ולמבד מנער ועד זקן טף ושים זגר (מגירה ד.). ועל הבפשות. כל שיש בו נפש (נדה מד.). אדם כר׳ מכל מקום. מדם משמע כל ברי מבד מקום. חדם משמע כנ שהוא מין אדם, אפילו קטן, כדכתיב (במדבר לא) ונפש אדם מן הנשים ונג'י ובקטנות משתעי קרא (שם). איש. לרוע הוא, אין לי. שנחלט בטומאת נחקים, אלא איש אשה מנין כשהוא אומר. סמוך לו והלרוע אשר בו הנגע, ולא איבעי ליה למכתב אלא הנגע, ונח חיבעי ניה נמכחב חנח בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע, דהא כתיב לעיל דבמצורע המיירי, אלא לרבות לרוע שני כגון של (סומה כג:). הרי כאז שנים. לכרוע משמע בין זכר בין נקבה מטמאין בנגעים (בריתות ה:). א"כ מה ת"ל איש. מאחר שסופינו לרבות את האשה. לעניז של מטה. לאו למעוטי מטומאה שר מטח. נהו נמעוטי מטומהה האמורה בפסוק זה בא למעוטי, אלא מענין האמור בפסוק שלאחריו דכחיב ביה פריעה ופרימה, לומר לך איש פורע ופורס ולא אשה לך איש פורע ופורס ולא ימה שם). הכל כשרין לקדש. מי מטאת לתת אפר על המים ושבר לרי מקומת ממים על החפר בכלי קרז) לתת מים על החפר בכלי חרם (יומא מג.) כל הטהורים כשרין לקדש מי חטאת אפילו אשה (יבמות לקדש מי חטאת אפילו אשה (יבמות וב:). הכל מעלין. את כל נני ביתו אדם כופה לעלות ולישב עמו

שינויי נוסחאות

א] רב נחמן קטן היודע למי (ש"מ). ב] בו יומר שמטמא בזיבה (ש"m. ד] ל"ק מ"ז, כּ] ל"ל שהנחלת לאבותינו, וּ] מינת דכרת נמחק (ש"ח). ז] ולא אשה לאו אטמא (ש"ם), אן וכל לשם לאו טעננט (ש"ם), אן הוא ולאו גבי הדדי מניא (ש"ם), ען ד"ה דמסברי ל"ל אחרי ד"ה והאמר (ש"מ וב"ה בצ"ק), ען והואלן ורואה ותלמיד מכם שראל רואה עמו (ש"מ), יה] אומר אמור עסול (ש"מ), יכן כערס רטעמא (ש"מ), יגן שלא הגיע למינוך מתעסקיס ובקטן שהגיע לחינוך אין מעכבים ול"ת צ"ק), יד] תיכת פסק נמחק ש"ם), עון נשים שמוציאות נשים (ש"ח), מון נקים שבוציאות נקים לחרות (ש"ח), מון בק"י דשנים וכל"ל, יון האסה מטמא יש להקטות (ש"ח), ימן אסה כמו קטן (ש"ח), ימן נ"א ומשמע, לן נגנעי וקשה (ש"ח), כא] וקשה דאימא איפכא אדס לרצויי אשה ואיש למעוטי קטן (ש"מ). לב] ופרימה באשה שגנאי הוא לה (ש"מ), לג] לומל אמור, לד] וא"ת דהתם (צ"ק), לד] וא"ת דהתם (צ"ק), לק] מבניו הכהנים, לו] ישראל ים מבני וובונים, לון שלקה מה ת"ל והובא אל אהרן הכהן שלין (ש"מ), לו] וי"ל דאע"ג (צ"ק), לח] נגע דמסברי ליה כשר לחינוך כאן בקטן שלא הגיע לחינוך כלומר בקטן יון שהגיע לחינוך מתעסקין וא"ת פשיטא דאין מעכבין למ"ד ביבמות פרק חרש (דף קיד.) קטן אוכל נבילות אין ב"ד מלווין להפרישו וי"ל כגון שהגיע לחינוך שמירת שבת אבל לא הגיע לחינוך

מקיעת שופר והוי קלת חידוש: לאתריי נשים. שחייבות במקרת מגילה וכשרים לקרות ולהוליא זכרים ידי חובתו ל״ה. אבל בה״ג לא פסח הכי ומביאין ראיה מן התוספתא וזה לשונם הכל חייבין במקרא מגילה כו׳ טומטום ואנדרוגינום חייביו ואיו מוליאין הרבים ידי חובתן אנדרוגינום מוליא מינו ואין מוליא את שאינו מינו טומטום אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו מי שחליו עבד וחליו בן חורין אינו מוליא לא את מינו ולא את שאינו מינו נשים ועבדים וקטנים פטורין מקריאת מגילה עד כאן לשון התוספתא וההלכות גדולות הוסיפו אלא שחייבין בשמיעה לפי שהכל היו בספק להשמיד ולהרוג ולאבד: יד! (פסק) ר' יהושע הוה מכנס כל אנשי ביתו והורא לפניהם רבי יונה אבוה דרבי מנחם היה מתכוין לקרותה לפני נשים שבביתו שהכל היו בספה והכל חייבין בשמיעה עד כאן לשון הלכות גדולות לכך לריך לפרש בכאן דאין הנשים מוליאין אלא נשים אבל אנשים לא והכל חייבין במקרא מגילה כו׳ לאיתויי נשים מון ןשמוליאין נשים אחרות] והוה מלי למימר לאיתויי קטן אליבא דרבי יהודה דמכשיר בקטן בפרק שני דמגילה (דף יט:): מומנות דעצמן. שלש נשים וכן שלשה עבדים אבל שתי נשים אין מלטרפין (לשני) ועסן אנשים לפי שיש באנשים שאין בנשים ובעבדים שאין הנשים אומרות ברית ועבדים אין אומרים על ארץ שהנחלת לאבותינו ול"ל דרשות הוא לנשים לזמן אבל חיובא ליכא וחדע מדקא מייתי מיניה סייעתא למ"ד בפ׳ שלשה שאכלו וברכות מה:) מון דנשים אם רלו לומן מומנין משום דמאה נשים כתרי גברי ואם היו חייבות א"כ קשיא ליה דהא רצו לזמן קאמר ועל זה סמכו נשים שלנו שאינן מומנות: לאתויי קפן היודע לפי

לאסויי נשים. שחייבות במקרא מגילה וכשרות לקרותה ולהוליא זכרים מני אבל מתעסקין בהן שילמדו אפי׳ בשבת ומשני כאן בקטן שהגיע ידי חובתם: מומנות לעלמן. שלש נשים וכן שלשה עבדים אבל אין שתי נשים או שני עבדים מלטרפין עם דו (שני) אנשים לפי שיש באנשים מה שאין בנשים ובעבדים שאין הנשים אומרות ברית ואין העבדים אומרים

על נחלתנו הו: איש איש. כי יהיה זב מבשרו וגו' (ויקרא טו): מכרת. יו (דכרת) דהאי קרא בנכנס טמא למקדש כתיב ומחייב ליה כרת ולהכי כתיב איש למעוטי קטן דלאו בר עונשין הוא אבל טמא הוא לטמא אוכלין ומשקין כגדול: והלרוע. משמע לרוע אחרינא לרבות את האשה: א"כ למה נאמר איש לעניו שלמטב. דמשמט איש ולא אשה זו ולאו אטמא יטמאנו י קאי דהתם אפי׳ אשה אלא אקרא דלמטה קאי דמשתעי בפריעה ופרימה: הכל רואין והכל כשרים לראות חדא הוא (א) חו ולא גבי הדדי תניא: מן דמסברי ליה וסבר. הלכות נגעים (כ): שאינו בקי. ין והולך תלמיד חכם ישראל ורואה עמו ואומר לו אמור טמא והוא אומר יאן טהור והוא אומר שהטומאה והטהרה תלויה במאמרהכהןוהכיתניאבת"כ יא :והאמר מר. בפרק קמא דשבועות (דף ו.): לקדש. לערב מים חיים באפר חטאת. טעמייהו דרבנן ורבי יהודה מפרש במס׳ יומא בפרק טרף בקלפי (דף מג.): ערל. שמתו אחיו מחמת מילה: שהוה. ממי חטאת על הטמא: הואתו כשרה. יכן טעמא מפרש ביבמות בפ׳ הערל (דף עב:) מידי דהוה אטבול יום שפסול בתרומה וכשר בפרה (ג): תרי הכל שוחטין איכא בפרק קמא לחולין (דף ב. ודף טו:): הכל מעלין. בפרק בתרא דכתובות (דף קי:):

איש למה לי לכדתניא שאיש אין לי אלא איש אשה מנין כשהוא אומר יוהצרוע הרי כאן שנים א"כ מה ת"ל איש לענין של ממה יאיש פורע ופורם ואין האשה פורעת ופורמת הכל רואין את הנגעים ייהכל כשרין לראות את הנגעים לאתויי מאי "לאתויי שאינו בקי בהן ובשמותיהן וְהאמֹר מר שאינו בקי בהְן ובשמותיהן אינו רואהְ את ְהנגעים אמרְ רבינא לא קשיא "הא דמסברי ליה וסבר הא דמסברי ליה ולא סבר: הכל כשרין לקדש לאתויי מאי לרבי יהודה לאתויי קטן ולרבגן לאתויי אשה ידתגן הכל כשרין לקדש חוץ מחרש שומה וקמן רבי יהודה מכשיר בקמן ופוסל באשה ובאנדרוגינום: שיהכל כשירין להזות לאתויי מאי לאתויי ערל וכדר"א ייחרא מאין לאתויי מאי ייחרא משרה משרה משרה משרה משרה משרי ייחרא ייחרא משרי משרי משרי ייחרא ייחרא ייחרא משרי שהזה הזאתו כשרה: ייחרא לאתויי מכותי וחדא לאתויי ישראל מומר משחכל מעלין לא"י לאתויי מאי

מברבין ובדרב נחמן בוי. ואמר נמי בברכום (דף מח.) ולית הלכתא ככל הני שמעתא אלא כדרב נחמן וכו׳ ואפילו הכי לא קי"ל כוותיה אלא כדאמר רבי יוסי בירושלמי כמה צפו מת (וף מה), זיפנו המכנות כנכי הם שנוענת תכם בדי ולת זמנין עלי עד שהבחתי ב" שערות: דתביא איש בי יהיה זב וגו". והא דלא מייתי זימנין אכלית עם אבא חלפתא ועם חביבי ולא זמנין עלי עד שהבחתי ב" שערות: דתביא איש בי יהיה זב וגו". והא דלא מייתי מתניתין דיולא דופן (נדה מג:) דתנן חינות בן יום אחד מעמא בזיבה משום שהברייתא מפרש יותר: למעומי קשן שברת. דהאי קרא בכנס למקדש עמא כתיב ומחייב ליה כרת ולהי כתיב איש למעוטי קטן דלאו בר עונשין הוא אבל עמא הוא לעמא אוכלים ומשקין כגדול ° ויש לחמוה למה לי קרא לפוטרו כיון דלא מלינו קטן נענש וכן קשה פרק ד' מיחות (סנהדרין נב:) בי איש כי ינאף פרט לקטן ומיהו התם י"ל דמשום קלון האשה יתחייב דומיא דבהמה הנרבעת ושמא אילטריך דסד"א הואיל ונתרבה לטומאה יתחייב כרת קמ"ל דלא: והצרוע. משמע לרוע אחרינה לרבות את האשה א"כ למה נאמר איש לענין שלמטה איש דמשמע ולא אשה לאו אטמא יטמאנו קאי דהתם אפילו אשה אלא אקרא דלתחת קאי דמשתעי בפריעה ופרימה ל"ה. ואע"ג דבנגעי ראש וזקן כתיב (ויקרא יג) אשה לא ילפינן מינה דהתם אינטריך דאע"ג שאין רגילות לנמח שיער בזקן האשה יו מטמאה ויש להקשות אמאי לא נפקא לן אשה מאדם אשה לא ילפינן מינה דהתם אינטריך דאע"ג שאין רגילות לנמח שיער בזקן האשה אינטריך דאע"ג שאין רגילות לנמח שיער בזקן האשה יו מטמאה ויש להקשות אמאי לא נפקא לן דמשמע אשה 🖾 יש במקום קטן דכתיב (במדבר לא) ונפש אדם וכיון דשקולים הן ויבאו שניהם וי"ל דסד"א מדאילטריך קרא לרבויי אשה בנגעי בן (קטן) [זקן] מכלל דשאר נגעים ליכא לטמאות אשה אם לא מן הפסוק וקשה באז הוה ליה לרבויי אשה [מאדם] ואיש למעוטי קטן מפריעה ופרימה והלרוע לרבות קטן לטומאה וי"ל דמסתברא למעוטי פריעה ופרימה מאשה בין שגנאי הוא זה: הכל רואין הכד כשרין דראות. חדא הוא ולאו גבי הדדי תניא: והאמר פר. בפרק קמא דשבועות (דף וִּ): דמסברי דיה וסבר. הלכות נגעים. שאינו בקי והולך ת״ח ורואה עמו הוא אומר בין טמא והוא אומר טמא שהטומאה והטהרה תלויה באמירת כהן והכי תניא

ליה בת"כ ל"ה. כדו והחם בת"כ איתרבו ישראל מדכתיב או אל אחד כהו ומסקינן החם מאחר שסופו לרבות ישראל כיו למאי הלכחא כתיב כהן שאין טומאה וטהרה אלא מפי כהן שאפי׳ כהן שוטה רואה נגעים 🗈 אע״ג דמסברי ליה וסבר מקרי ליה כהן שוטה שאינו בקי בפני עלמו שמין סונמה וסיסים מנח נופי כהן שמפי כהן שמם לוחה בגבים כה מעד לנוספרי פים וספר נותף פים כהן שמים שמים פוף בפני ועי"ל דמסברי ליה וסבר דהכא לאו אכהן קאי אלא אישראל חכם דקאי גביה מסברי ליה וסבר וא"ת פשיטא מה לי מלמדין מאחמול למלמדין אותו היום וי"ל דאע"ג שאינו בקי אלא באותו נגע כחו כשר לראות: כם לקדש. לערב מים חיים באפר חטאת טעמייהו דרבי יהודה ורבנן מפרש בפרק טרף בקלפי (יומא מג.): ערל. שמתו אחיו מחמת מילה שהזה ממימי חטאת על הטמא הזאתו כשרה טעמא מפרש ביבמות פרק הערל (דף עב:) מידי דהוה אטבול יום שפסול בתרומה וכשר בפרה ומני לאיחויי ברייתא דתניא התם הכי בפירוש אלא דר' אלעזר שגורה בפי כל יותר: תרי הכל שוחטין בפ"ק דחולין (דף ב. ודף טו:): הכר שעדין. בכתובות פ' בתרא (דף קי:): לאתויי

את בתוך המים: [ר' יהודה מכשיר בקפן כו'. מפורש טעמייהו במסכת יומא: ערל. שמתו אחיו מחמת מילה: הכל שוחשין. תרי הכל שוחטין איכא במתניתין קמא דשחיטת חולין]: ישראל כוובר. מומר לדבר אחד:

שימה מקובצת

קוב בת (סנהדרין נב:) איש פרט לקטן גבי אשת איש ואשת אב זוכר ובהמה ובריש פרק בן סודר ומודה (סנהדרין סח): קאמר תלמודא היכא אשכחן קטן דמחייב דאצטריך קרא למעוטי ואפשר דהיכא דמביא הקטן אחר לידי עונש איצטריך קרא למעוטי הלכך פריך שפיר בסודר ומודה זהכא נמי צריך ליתן טעם. הרא״ש ז״ל: אשה מנין. אע״ג דהוקשה אשה לאיש לכל עונשין שבתודה הו״א הואיל וכתיב בראש ובזקן ואשה אין לה זקן. תוס׳: תוס׳ ד״ה (מעסוד קודם) אין מעכבין כו׳ מתעסקין. גליון. ולפי זה הא דמייתי הכא אין מעכבין את התנוקות מלהקלע אקטן שהגיע להינוך לאו דוקא אלא אסיפא דמתני׳ קא ממיך דתנן ומתעסקין עמהן עד שילמוד ואירי בקטן שהגיע לחינוך והא דדייק התם אברייתא ולא דייק אמתניתן משום דמתנ׳ מפרשא שפיר כלא זו אף זו אבל ברייתא זו ואין צריך לומר זו היא לכד דייס מיישא אסימא ע״כ מתוספי הראיש זיל: ד״ה לאחניי נשים ב"ו. דפשירות לקודו. עיין בהשמטות בסוף המסכת: ד״ה מוסנות לכך דייק מרישא אסיפא ע"כ מתוספי הרא"ש ז"ל: ד"ה לאתויי נשים בו'. דכשירות לקרות. עיין בהשמטות בסוף המסכת: ד"ה מומנות לקצמם וכלה ונשלשה שאכלו כל מהומפי הוא ש לילה. "ראשה מים בינה ולשחות קרותה בין המסטות בטוף הראיש זול אנפיס." לקצמם וכלה (נשלשה שאכלו אמר משום פרצותא אין הנשים מצטרפת לאנשים לוימון: ד"ח לאתריי קמן, ווה לשון הראיש זול אנפיס נהגו שלא לזמן עד שיביא שתי שערות על פי הירושלמי ובב"ר בפ׳ מקץ (צא, ג) אמר ר׳ יויסי כמה זימנין אכלית עם אבא חלפתא ועם חביבי ולא זמנו עלי וכר׳ ע"כ: לשון הרא"ש ז"ל וניחא ליה לאתריי ברייתא דמפרשא טעמא מקרא והוה ממעטר׳ ליה מאיש אי לאו יתורא ע"כ: ד"ח דמםברי ליה. וו"ל הרא"ש ז"ל וו"ל כיין דלא ידע תחלה אלא דמסברי ליה וסבר בשעת מעשה שוטה קרי ליה ע"כ:

שאף הן היו באותו הגם. בערבי פסחים (קח:) פרשב"ם בשם ר' יצחק הלוי שעיקר הגס היה על ידם בפורים על ידי אסתר ובחגוכה על יהודית לכן חייבות הנשים בהדלקה וגם חייבות בארבע כוסות דאמרינן בשכר נשים צדקניות נגאלו כדאיתא בפ״ק דסוטה (יא:) ולישנא ירי החוידת כן הידות השים בהדיקה הינו הידות הברב כוסות המביק בשם: רשם ביקות נצאת כואות בפיק נוטסה היא ולישבא ד דאף הן לא משמע שפיר להאי פירושא ועוד אמרי: בירושלמי (ע" תוס' בשם בה"ג) רבי וניה אבוה דרבי מונא היה מתכוון כו' משמע שלא היו עיקר הנס. תוספי הרא"ש ז"ל: **לאתויי קבו**ן, ואין הלכה כן דהא אמרונן בברכות (עיי"ש רף מז: ורף מה. תוד"ה ולית הילכתא) קטן פורח אין מזמנין עליו לשלשה אבל לעשרה מזמנין ואפ"ה לא נהגר העולם לצרף קטן בין לשלשה ובין לעשרה בין לתפלה בין לוימון עד שיהא בן י"ג שנה ויום אחד והכי איתא בירושלמי (ברכות פ"ז ה"ב). תוס' אחרות: **לאתויי קבו**ן. הקשה הר"ר אלחנן אמאי לא קאמר לאתויי אשה לטומאת מת דסד"א איש כתיב וי"ל כיון דאשכחן דאשה מוזהרת בטומאת מקדש ביולדת דכתיב ואל המקדש לא תבא לא מסתבר למדיש בטוכומאת מקדש המת איש ולא אשה. הראיש זיל איש **למעוים 'קבו מכרת,** הימא מאי צריך לפעוטי קטן שלא הבטרר מכרת דהא לאו בר עונשין הוא וי"ל דסד"א כיון דאתרבי לענין טומאה איתרבי נמי לענין עונש טומאה ויש מתרצים דפעטיה קרא אם נטמא בקטנות ונכנס למקדש בגדלות ולא מסתבר לפוטרו כיון דהשתא בר עונשין הוא ולא גרע מגדול שנגע בקטן שנגע במת ונכנס למקדש ועוד דמילתא דתמיהא כה"ג הוה ליה לתלמודא לפרש. ותמיה לי למה דקדקו על דרשה זו יותר ממה שנדרש בפרק ד' מיתות

א) מגילה ד., ב) ברכות מה:, מ) מגיפה ד., כ) ברכות מה.,
ג) [לקמן ד.], ד) ברכות מת.
ע"ש], ס) זבין פ"ב מ"ח, ו) נדה
לב: ודף מד., 1) [דהוה כעין מיעוע
אחר מיעוע שהוא לרבות מי"ע לחו (תשום שהום לוכות והיים לפייד לוכים (תשום יו: וש"ק, ש) [קדושין יו: וש"ק, ש) [נגעים פ"ג מ"ח], יו [ים לעיין מוס מוס מו. ד"ה וון, יא) [מוס מוד, יו] [יו] יב) [נגעים פ"ג מ"ח], יג) [שבועות ו.], יד) שבת קלו. יומל מג. פרה פ״ה מ״ד יכמות יומל מג. פרה פ״ה מ״ד יכמות עבי, שו) פרה פ״ה מ״ד יכמות מג., שו) ויכמות עבין, יו) חולין מג, יש) חולין ח, יש) כתובות קיי, כו [ויקרת יגן, כה) [חורת מג, כה) [ויקרת יגן, כה) פרשה אן, כב) ווע"ע תוספות הדושיו יט. ד"ה אישו. כג) ווע"ע

תורה אור השלם

1. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאַל ואָמֶרְתָּם אָלָהֶם אִישׁ אִישׁ בִּי יִהְיֶה זְב מִבְּשָׁרוֹ זוֹבוֹ טָמֵא ויקרא טו ב 2. והדוה בנדתה והזב את זובו ן הְהָּדֶה בְּנְּתָה הְנִקּבְּ אָת וובּן לַּבְרַר רְלִנְּבְּבָּרְ יִשְׁבֵב עִם טְמֵאְה: ויקרא טו לג ג. נְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְקָא וְלֹא יִתְחָשָׁא וְנַבְרְתָה הַנָּבָּשׁ הָהוא מְתוֹךְ הַקְּהָל כִּי אָת מְקָדַשׁ יִי מְתוֹךְ הַקָּהָל כִּי אָת מְקָדַשׁ יִי מתוך הְּקָהָל כּי אָת מקוּדְט יְּהָ טְמֵא מֵי נְדָה לֹא וֹרְק עָלְיוֹ טְמֵא הוא: במדבר יט כ 1. וְלְקָח אַזוֹב וְטְבֶל בָּמִים אִישׁ טְהוֹר וְהַוָּה עַל הָאתָל וְעַל כְּל הַבָּלִים וְעַל הָנְּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ

שם ועל הנגע בעצם או בחלל אוֹ בַּמָּת אוֹ בַקְּבֶּר: אוֹ בַּמָּת אוֹ בַקְּבֶּר: . רמדרר ויו וח

טַמֵּא יְטַמְאָנוּ הַכּהַן בְּרֹאשׁוֹ נְגָעוֹ: ויקראיג מד נגעו: ויקרא יג מד 6. אַדָם כִּי יָהְיֵה בְעוֹר בָּשְׂרוֹ י. אָנָם בּי יִּיְנֶיֶּה בְּטּׁה דְּטָּה וְהָיָה שְׁאָת אוֹ סַפָּחַת אוֹ בָּהֶרֶת וְהִיּבְא בְעוֹר בְּשָׁרוֹ לְנָגַע צָרְעַת וְהִיּבְא אֶל אַהְרֹן הַכֹּהַן אוֹ אֶל אַחַר ויקרא יג ב מבניו הכהנים: מְבְּנֶּיוֹ הַבּוְהַנִּים: ויקרא יג ב 7. וְתַּצְרוּעְ אֲשֶׁר בּוֹ הַנָּגַע בְּנָדְיוּ יִדְיִּוּ בְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִדְיָה פְּרוּעַ וְעַל שָׁפָם יִעְטָה וְטְמֵא טְמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכל וכו' הוא וגבי כל"ל ותיכת נמחק: (צ) ד"ה דמסברי נגעים אע"פ שאינו בקי כל"ל נגעים אע"פ שאינו בקי כל"ל והד"א: (ג) ד"ה הזאמו וכוי בפרה הס"ד ואמ"כ מ"ה חדא כו' מרי הכל:

גליון הש"ם

תום' ד"ה למעומי וכו' ויש לתמוה. עיין פסחים דף 6א ע"ב תוספות ד"ה איש:

רבינו גרשום

מה ת"ל איש איש ב׳ פעמים כי יהיה זב מבשרו: למעומי קמן מברת. על טומאת מקדש מכרת. על טומאת מקדע וקדשיו]: כשהואאומר צרוע הר כאן ב'. כלומר צרוע כל שהוז כאן ב'. כלומר צרוע כל שהוא צרוע בין איש בין אשה א"כ מה ת"ל איש לענין של ממה והצרוע אשר בו הנגע דאיש פורע ופורם אשו בו הנגל ואיש פודע ומודע ולא אשה פורעת ופורמת ואי אמרת מה צורך לרבות אשה מצורע הא בהדיא כתיב בנגעים אשה דכתיב ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם בהרות וגו' הא יתיה בעור בשרם בהרות וגוי הא לא קשיא הא בנגע טהור הוא: הכל רואין את הנגעים והכל כשרין לראות. חדא היא אלא משום דלא תני להו גבי הדדי קתני תרוייהו ואיכא דאמרי הכל רואין את הנגעים הכל יכולין לראות הנגעים אע"פ שאינן בקיאין. והכל כשרין לראות את [הנגעים] אע״ג שהמקרא מתלהו בכהנים למ״ה: הא דמסברי ליה וסבר שאומרין לו לך ראה אם כך וכך